

Ximo Puig, el federalista?

L PRESIDENT DE LA GENERALITAT VALENCIANA HA ESTAT UN DELS MÉS EVIDENTS PROMOTORS DE L'ABSTENCIÓ QUE HA POSSIBILITAT EL GOVERN DEL PP. AIXÒ DEMOSTRA QUE EL SEU FEDERALISME I VALENCIANISME NO SÓN CREÏBLES.

El president valencià Ximo Puig assegurarà la setmana passada sentir-se “en estat de xoc” per la victòria de Donald Trump als Estats Units. En canvi, ni el més lleu símptoma nerviós li provocà participar en la conjura contra Pedro Sánchez i treballar acuradament en favor de l'abstenció del PSOE per fer president Mariano Rajoy, un consolidat Trump celtiber de sobrada eficiència en retallades, vulneració de drets i empara de corrupteles. Ben sabut és que el Partit Popular no és una dreta moderna, sinó un fred puré tardofranquista, especiat amb aquelles nostàlgies que donen al guisats una aroma inconfusible a sotana i calcetí suat.

I és especialment molest que siga Ximo Puig qui pare la taula i ens servisca el menú. Tot amb el mantell ben brodat de floretes molt botàniques. Un àpat de greix saturat que necessitaria tot el timó de la serra de Mariola per facilitar-ne la digestió. Puig s'ha mostrat com un líder pusil·lànim, abans socialista que valencià, incapaç de sostenir els propis arguments polítics. Resulta absurd fer una cimera amb Carles Puigdemont en favor del corredor mediterrani i després arreglar-se amb els barons del PSOE, i de pas amb el Partit Popular, defensors de la via del centre peninsular. També esdevé castrant omplir de periodistes vagons de l'AVE rumb a Madrid per reivindicar un major finançament per al País Valencià i després possibilitar el Govern que més ha castigat la Hisenda local.

Definitivament, Puig s'ha destacat com un federalista de vol ras, incapaç de situar-se amb la castigada perifèria (econòmica i cultural) juntament amb catalans i balears. Un federalista de cabotada i avant, de València és la platja d'Espanya, capital a Sevilla. “Que bé que s'està a casa!”, sospirà en arribar de Madrid després de l'esquarterament orgànic de Pedro Sánchez. I ho digué

SERGI
TARÍN

amb infantilisme vuitcentista, com si les notícies encara tardaren tres dies a arribar per diligència, camí per Contreras, i no a la mil·lèsima de segon d'una piulada.

I sobretot com si a casa tot fora una bassa d'oli de la serra de Cazorla i no un malestar creixent i imprevisible. De fet, el seu lloctinent i síndic a les Corts, Manolo Mata, li presentà la dimissió (bé que no irrevocable i molt lleial) pel desacord amb el “No es No, però Sí”. A més, una cinquantena d'agrupacions locals han aprovat resolucions contràries a l'abstenció i favorables a celebrar, com més prompte millor, el congrés on la militància designe el nou secretari general. Finalment, Puig també té en contra l'executiva provincial que dirigeix José Luis Ábalos, teòricament el rostre de Sánchez a València. Un rostre que acabà votant per l'abstenció al Congrés i que s'hauria esmicolat si no estiguera fet d'alguna cosa semblant al formigó de bungalou cos-

taner. De fet, bona part de la militància socialista desconfia d'Ábalos, un vell guru de la penombra orgànica i reconvertit als preceptes de la democràcia interna per pur instint darwinista. Si se segueix la frondosa correspondència de xarxa social no resulta complicat intuir que el veritable referent de la militància revoltada és Andrés Perelló, del corrent Esquerra Socialista i assessor del mateix Sánchez en els darrers temps. Però tot és pura hipòtesi.

“Ara toca reconstruir el projecte”, expressà Puig després d'haver col·laborat en la destrucció (fins i tot d'haver demanat perdó), però sense donar cap argument. Una disculpa, per tant, inacceptable. Si el penediment no va seguit d'una mínima pedagogia, tot esdevé mera impunitat. Puig ho tenia fàcil fent ús del mitjàns on té bona influència. No debades, ell també té els seus eficaços, Juan Luis Cebrián a la valenciana.

Però no és una qüestió d'explicacions sinó d'inèrcies. Potser Puig ha intentat ser l'últim any i mig una cosa diferent del que ha estat tota la vida: home d'ordre, disciplinat i obedient. És a dir, *lermista* de rostre amable, nacionalista moderat i un seguidor de Silvio Rodríguez a qui li toca botar de pista quan sona “El necio” o “Lo que quisiste ser”. Un home del partit i per al partit, dels primers firmants de la moció contra Joan Romero, una mena de Sánchez consumit per la foguera depressiva i existencialista de la València de finals dels noranta. Un contaminat per osmosi de *ciscarisme* (de Ciprià), una llarga escola de sicariat polític amb víctimes il·lustres com ara Josep Borell, i pedra fòssil al Congrés, exemple viu que l'eternitat és possible i que el diable existeix i sempre està obert als pactes.

En tot cas, benvingut siga Puig a l'estat de xoc. Molts valencians ja ho estàvem.